Mối tình thơ ngây cuả tuổi học trò

Minh San MC 72

Trời vào thu thật lãng mạng và trữ tình ở Paris.
Không hiểu sao, bầu trời Paris những ngày vào thu thật giống Saigòn những ngày vào cuối năm.
Ngọn gió se lạnh thổi vào mặt tôi, thật dễ chịu. Ngọn gió lại đưa tôi về với những kỷ niệm xưa. Hồn tôi lại lãng đãng trôi dạt về quá khứ.

Lòng tôi nôn nao thấy các bạn bè đang có ý tổ chức một cuộc gặp gỡ hội họp khóa 1972 trường Marie Curie tại Paris vào khoảng giữa năm 2009.
Ôi ý kiến thật tuyệt vời, bao nhiêu xúc động ập vào hồn tôi, khi tôi tuởng tượng cảnh hạnh ngộ với các bạn xưa.
Nghĩ về ngôi trường thân yêu thời niên thiếu, cái dĩ vãng hồn nhiên của tuổi học trò !!!
Nơi mà nẩy sinh những mối tình lãng mạng của thời ấu thơ và không gì đẹp bằng mối tình trong trắng dễ thương lúc mới lớn…
Chúng ta không biết tại sao lại tự nhiên nhung nhớ đến một hình bóng, tại sao lại thẫn thờ đến nỗi mẹ gọi không thưa, bố bảo không vâng, bạn gọi không màng.

Tôi mủm mỉm cười khi nghĩ đến Quỳnh Anh. Chúng tôi một nhóm nghịch ngợm, văn hay chữ dốt, nói tầm phào rất giỏi, liến thoắng thì không ai bằng, nhưng trả bài thì không thuộc.
Thêm vào đó trường Marie Curie sát nhập với trường Jean-Jacques Rousseau, nên trai gái lẫn lộn, thôi thì tha hồ trai gái liếc dọc liếc ngang. Mang tiếng là dân chýõng trình Pháp, ngổ ngáo, nhưng trai gái cũng chỉ thầm yêu trộm nhớ, ngó trộm, yêu thầm, vì thế mới có những mối tình tuyệt đẹp gọi là tình ấp úng, nỗi mộng mơ vu vơ không bờ bến.
Tôi bắt đầu để ý thấy Quỳnh Anh bớt cuời đuà, hỏi cô nàng thì cô nàng cứ thẩn thờ, hồn phách để đâu đâu.Ban đầu tôi tưởng nàng ta đau, vì không thấy nàng ta líu lo nhiều nữa, xong tôi lại tưởng hay là trong gia đình nàng có chuyện lo âu.
Tôi nhận thức ra là cô nàng đang để ý đến ai ; một hôm hỏi Quỳnh Anh một đề taì học vấn trên một quyển sách, nàng ta thay vì ngó vào quyển sách lại đi ngó mông lung ra sân trường. Nhìn theo ánh mắt cô ả mớí hay là có một anh học trò nào đó đang đứng phất phơ ngoaì sân.
Tôi hoỉ Quỳnh Anh : “Mi ngó ai đấy ?” Quỳnh Anh giật bắn ngýời chôí biến, nhưng tôi biết cô ta đang thầm yêu trộm nhớ một anh nào đó !!!!
Thật buồn cýời khi mà một ngýời ngổ ngáo như Quỳnh Anh, vô tư lự, nói đuà huyên thuyên tự dưng trầm tư mặc tưởng.
Có những lúc tôi thấy Quỳnh Anh đi tìm nơi vắng vẻ ngôì một mình, tay cầm quyển sách như thể đang học ôn baì vở, nhưng kỳ tình là muốn mượn một khung cảnh để thả hồn vào coĩ mộng, ôn đi ôn laị hình bóng cuả một ngươì dấu yêu.

Quỳnh Anh dạo ấy rất kín đáo, ít thố lộ tâm sự, nên không ai biết được nàng ta để ý đến ai. Chỉ thấy nụ cýời cuả nàng không tươi, khuôn mặt không rạng rỡ khi đuà cợt vơí các bạn, ánh mắt lạc hồn.
Tôi lúc đó cũng trong tuôỉ mộng mơ như các bạn, đầu óc cũng chả minh mẫn gì vì hồn để đâu đâu, nhưng cũng tò mò muốn biết mặt ngươì yêu lý tưởng cuả nhỏ bạn mình. Ông mãnh nào lại có tài hớp hồn Quỳnh Anh thế này đây, chết thật thôi !
Noí thế chứ Quỳnh Anh che dấu tâm tư rất khéo, phaỉ để ý ghê lắm mơí nhận thức được sự giao động cuả tâm hồn nàng.
Trong nhóm chả ai biết gì ; dễ hiêủ vì cô nào cũng chả có nôĩ niềm riêng tư, chúng tôi cũng cùng tuôỉ cả mà !
Thế nhưng tôi lại khám phá được cái anh chàng đã làm bạn mình say đắm.
Tên hắn là Thanh, anh chàng cao ráo, ăn mặc rất hợp thơì trang, có một khuôn mặt thật khả ái.
Nhóm bạn cuả hắn cũng có đến ba bốn ngýời cũng tụm năm túm ba ở sân trường, nói cýời và cũng ôm sách vở trong tay, ra trò là chúng tớ đang bàn luận mấy môn toán học thật là khó giải quyết đấy ; hỡi các cô bé lớp bên cạnh ạ.
Cái con khỉ ! Ở đó mà giải toán vơí lý, giải nỗi lòng thì có !

Phải hiểu là chúng tôi sinh trưởng trong xã hội Việt Nam rất khó khăn thời đó ; tất cả phần lớn đều thuộc gia đình giòng gioĩ. Chúng tôi được dậy dỗ ở nhà theo thuyết KhổngTử vơí những phép tắc thật nghiêm minh, ở trường tuy ăn học theo tây phương, tuy thích thơ Lamartine, Baudelaire, nhưng bản tính vẫn không thoát khoỉ sự kềm chế cuả giáo huấn gia đình ; cho nên anh nào cũng chỉ thả lỏng tấm lòng trong tư tưởng.
Cho nên Yêu mà không nhận, Yêu mà không noí, Yêu mà vênh vênh váo váo, Yêu mà khóc thầm !
Giới trẻ chúng tôi thời ấy ngoan lắm, chúng tôi chỉ yêu nhau qua ắnh mắt nụ cýời.
Ngày nào được ngó nhau dù chỉ trong khoảnh khoắc, đã là cả một niềm hạnh phúc vô biên.
Ngày nào không thấy nhau là cả một ngày khổ đau dằn vật, Quỳnh Anh để ý đến Thanh, thích Thanh, yêu Thanh lặng lẽ âm thầm.
Không biết Thanh có để ý đến Quỳnh Anh không ?

Sau này sau 35 năm gặp lại nhau ở hải ngoaị, kể lại những truyện xưa, tôi mơí biêt rõ môí tình của Quỳnh Anh dành cho Thanh.
Đó là một môí tình thật trong trắng thơ ngây, ấp ủ tận đáy lòng, cho đến giờ này vẫn còn để lại sự nên thơ tuyệt diệu cuả nó.
Quỳnh Anh yêu Thanh trong nỗi niềm tuyệt vọng.
Yêu vơí một mặc cảm là ngươì ấy không để ý đến mình.
Yêu mà sẽ không bao giờ thổ lộ.
Yêu mà biết là sẽ xa nhau vĩnh viễn.
Và rôì Quỳnh Anh rời quê hương thật sớm, đem theo môí tình thơ ngây ấy trong suốt quãng đường đời như một điệp khúc buồn nhẹ nhàng, thoang thoảng trong tiềm thức.
Mối tình đầu thật dễ thương cũng là mối tình ấm áp nhẹ nhàng, dìu dắt ngýời đi trên con đường đời gập ghềnh buồn nhiều hơn vui.
Cũng là mối tình có thể nói là vĩnh cưử, vì nó chỉ đẹp và vương vấn trong lòng những khi còn trưừ tượng.

Pham Minh San - MC 72